

РЕШЕНИЕ

№ 913

гр. София, 16.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Жанета Малинова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **138** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на К. Р. Г. срещу Решение от 02.12.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 95-и състав, по НАХД № 10613/2020 г. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 19-4332-024434/26.11.2019 г. на Началник Група към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора са наложени следните административни наказания: 1. „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 във връзка с чл. 104а от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/; 2. „глоба“ в размер на 10 /десет/ лева на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 2 във връзка с чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП. Били допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на административнонаказаното лице. Съдът е възприел превратно и едностранно осъществилата се фактическа обстановка, като не е изследвал в пълнота събрания по делото доказателствен материал. Сочи се неспазване на разпоредбите на чл. 43, ал. 1 и ал. 2 ЗАНН, като на лицето не е връчен акт за установяване на административно нарушение и на 12.11.2019 г., когато е отишъл в КАТ за издаване на дубликат на СУМПС и контролен талон. Претендира направените по делото разноси, вкл. и адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не

се представлява и не излага становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 30.10.2019 г. около 15:31 часа, в [населено място], по [улица], с посока от [улица] към [улица], К. Р. Г. управлявал лек автомобил „Фолксваген Туарег“ с ДК [рег.номер на МПС]. Водачът бил спрял за проверка от екип на ОПП СДВР – П. Н. и П. В., които забелязали, че Г. използва мобилен телефон без устройство, позволяващо да използва телефона без участието на ръцете. При проверката касаторът не представил контролен талон към свидетелството за управление на моторно превозно средство. За извършените нарушения на чл. 104а и чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП е съставен акт № 64626/30.10.2019 г., който нарушителят отказал да подпише. Въз основа акта е и издадено оспореното в настоящото производство НП. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон, основание за отмяна на съдебното решение. Едностранни и безпротиворечиви са изслушаните свидетелски показания на св. Н., от които, ведно с писмените доказателства, се установяват сочените за извършени нарушения, поради което изложените от СРС мотиви в тази посока не следва да се преповтарят. От същите става ясно, че нарушителят е отказал да получи съставения акт, като е напуснал мястото. За последното, поради неизпълнение на дадено разпореждане е съставен друг акт и издадено НП /чл. 103 ЗДвП/, които факти са ирелевантни за настоящото производство. Последователността на извършените от Г. действия е ясна, касае се за различни по състав нарушения, за които се налагат и различни по вид и размер административни наказания.

Съгласно чл. 43, ал. 1 ЗАНН „актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, и се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му и го подпише със задължение да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си“. В конкретния случай актът е съставен от младши автоконтрольор П. Н., а е подписан от свидетел очевидец младши инспектор П. В., присъствал в хода на проверката на 30.10.2019 г. /вж. и докладна записка/. Актът е предявен на нарушителя, но видно от доказателствата по делото последният е напуснал мястото на

проверката, т.е. обективиран е отказ да се запознае със съдържанието на акта по смисъла на чл. 43, ал. 2 във връзка с ал. 1 ЗАНН. Съгласно чл. 43, ал. 2 ЗАНН „когато нарушителят откаже да подпише акта, това се удостоверява чрез подписа на един свидетел, името и точният адрес на който се отбелязват в акта“. Видно от приложения по делото акт, отказът на нарушителя да подпише акта е удостоверен с подписа на един свидетел – В. Л. Г.. Спазено е изискването за посочването на имената и адреса на свидетеля по чл. 43, ал. 2 ЗАНН, като той може да бъде идентифициран по безспорен начин. Адресът, който е разписан в акта, съответства на адреса на отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следва да бъде направена разлика между лицата, които имат качеството свидетели на нарушението и като такива е необходимо тяхното идентифициране по смисъла на чл. 42, т. 7 ЗАНН, и свидетелите при отказ да се подпише акта по смисъла на чл. 43, ал. 2 ЗАНН. Законодателят никъде не е поставил изискване свидетелят на отказа да бъде получен акта от нарушителя да е очевидец, което се извежда и по аргумент от разпоредбите на чл. 40, ал. 2-3 ЗАНН, касаещи съставянето на акта в отсъствие на нарушителя, при липса на свидетели очевидци на нарушението или на установяването му или въз основа на официални документи. Отделно от това, невръчването на акта е резултат от противоправното поведение на нарушителя. Този факт се установява косвено и от съставения втори АУАН на същата дата за друго деяние, съставомерно по чл. 6 ЗАНН, на който също е положен подпис на свидетел при отказ - В. Л. Г.. Актът в конкретния случай е съставен и предявен по установения в закона ред и не е било необходимо наказващият орган да изпълни регламентираното в чл. 52, ал. 2 ЗАНН задължение. Административнонаказателното преследване е стартирало законосъобразно. Не е пречатствано и правото на защита на наказаното лице – да участва активно във воденото срещу него производство, като представи доказателства и направи доказателствени искания в ущърб на насочената срещу него обвинителна теза, поради което и не се споделят твърденията на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения, предпоставка за отмяна на НП.

С НП № 19-4332-024434/26.11.2019 г. на Началник Група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложено на К. Р. Г. административно наказание „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 във връзка с чл. 104а от ЗДвП. Съгласно чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП наказва се с глоба от 50 лв. водач, който използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участието на ръцете му. По смисъла на чл. 104а от ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. В конкретния случай се установява че Г. е използвал мобилен телефон по време на управление на МПС, като нито в хода на административнонаказателното производство, нито при водене на съдебното дело, не е ангажирал доказателства, че управлявания от него лек автомобил разполага в действителност с устройство, което да позволява използването на телефона без участие на ръцете му. Актосъставителят е конкретизирал в точност фактите по спора, като не е бил длъжен и да изследва всички възможни хипотези на използване на телефон без участие на ръцете на водача на лекия автомобил. Релевантно е единствено обстоятелството, че Г. не е спазил забраната да използва мобилен телефон по време на управление на МПС, което е удостоверено и с подписа на свидетеля очевидец. Въз основа на горното, се формира извод, че с поведението К. Р. Г. е осъществил състава на нарушението по чл. 104а от

ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП. Законосъобразно административнонаказващият орган е наложил наказанието „глоба“ в нейния абсолютен размер за деяние, което съставлява нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, спазвайки нормите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя /чл. 12 от ЗАНН/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

С НП № 19-4332-024434/26.11.2019 г. на Началник Група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложено на К. Р. Г. и административно наказание „глоба“ в размер на 10 /десет/ лева на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 2 във връзка с чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Съгласно чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 2 ЗДвП наказва се с глоба 10 лв. водач, който не носи определени документи, сред които и контролен талон. Съгласно чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. Задължението, което е въвел законодателят, във връзка с представянето на конкретни документи е императивно и неизпълнението му е винаги основание за ангажиране отговорността на провереното лице. В конкретния случай то дори не оспорва факта на непредставяне на контролния талон. Безспорно К. Р. Г. е осъществил състава на нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 2 ЗДвП. Законосъобразно административнонаказващият орган е наложил наказанието „глоба“ в нейния абсолютен размер за деяние, което съставлява нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, спазвайки нормите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя /чл. 12 от ЗАНН/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила. В тази връзка искането на касатора за присъждане на разноски се оставя без уважение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XIV-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 02.12.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 95-и състав, по НАХД № 10613/2020 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: